

17+

Royalovci
padajú na dno

Erin Wattová

Rozsypané kráľovstvo

YOLIO

Erin Wattová

*Rozsypané
královstvo*

Preložila Martina Šturcelová

YOLi

Erin Watt
CRACKED KINGDOM

Copyright © 2018 by Erin Watt
Translation © 2020 by Martina Šturcelová
Cover design © 2020 Natália Jarembáková
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7293-4

*Pre Lily,
svetlo života.*

1

Easton

VŠETCI KRIČIA.

Keby som nebol v šoku, navyše opitý na mol, vnímal by som jednotlivé výkriky, spojil si ich s hlasmi, rozoznal slová aj obvinenia plné hnevu.

Momentálne počujem len jednu nekonečnú zvukovú kulisu. Symfóniu nenávisť, strachu, zdesenia.

„... syn na vine!“

„Presne!“

„... podám obvinenie...“

„Easton.“

Hlavu mám v dlaniach, mozoľnatými dlaňami si šúcham oči.

„... aj tu?... mali by ťa odvieť v putách, ty skurvy-syn... obťažovanie...“

„... len to skús... nebojím sa ťa, Callum Royal. Som okresný prokurátor...“

„Zastupujúci okresný prokurátor.“

„Easton.“

Oči ma pália a svrbia. Určite sú podliate krvou. Mám ich také zakaždým, keď sa ožeriem.

„Easton.“

Niekoľko ma plesne po pleci, jeden z hlasov mi prenik-

ne do uší. Zdvihnem hlavu a zbadám nevlastnú sestru s ustarosteným pohľadom.

„Tri hodiny si sa ani nepohol. Povedz niečo,“ ozve sa Ella nežne. „Nech sa uistíme, že si v poriadku.“

V poriadku? Ako mám byť v poriadku? Nevidíte, čo sa deje, dofrasa? Sme vo VIP čakárni nemocnice Bayview General. Royalovci nikdy nečakajú s plebsom. Všade, kam prídeme, s nami zaobchádzajú v rukavičkách. Aj v nemocniciach. Keď môj starší brat Reed skončil minulý rok s bodnou ranou, utekali s ním na operačku, akoby bol sám prezident. Určite predbehol niekoho, kto potreboval operáciu súrnejšie. Meno Callum Royal má v tomto štáte cveng. Vlastne v celej krajine. Môjho otca všetci poznajú. Všetci sa ho boja.

„... žalobu na tvojho syna...“

„... môže tvoja prekliata dcéra...“

„Easton,“ pripomenie sa mi znovu Ella.

Kašlem na ňu. Momentálne pre mňa nejestvuje. Nikto z nich. Ani Ella, ani otec, ani John Wright. Dokonca ani môj mladší brat Sawyer, ktorého pred chvíľou pustili s niekoľkými stehmi na spánku. Ťažká dopravná nehoda a Sawyer si odkráča so škrabancom.

Naopak jeho dvojča...

Čo je s ním?

Keby som tak vedel, doriti. O Sebastianovi nemáme žiadne správy, odkedy sme prišli. Jeho zakrvavené dolámané telo odviezli na nosidlách a rodinu vypoklonkovali na chodbu.

„Ak to môj syn neprežije, tvoja dcéra za to zaplatí.“

„Si si vôbec istý, že je tvoj syn?“

„Drž hubu, ty kretén!“

„Prečo? Zdá sa, že všetkým tvojim chlapcom by sa zišiel test DNA. Čo keby si to vybavil hneď? Sme v nemocnici. Nebude ťažké získať vzorku krvi a potvrdiť, ktorý z chlapcov je Royal a ktorého splodil O'Halloran.“

„SKLAPNI, oci!“

Hartleyin utrápený hlas ma bodne ako dýka. Ostatní sú mi možno teraz ukradnutí, no ona nie. Sedí v kúte už tri hodiny. A podobne ako ja nepovedala ani slovo. Až doteraz. Postavila sa, zo sivých očí jej šľahajú plamene, hlas sa jej trasie od zlosti. Vrhne sa na otca.

Vlastne ani netuším, prečo je tu John Wright. Svoju dcéru neznáša. Poslal ju do internátnej školy. Keď sa vrátila do Bayview, nevzal ju k sebe. Dnes večer na ňu navrieskal. Povedal jej, že viac nepatrí do rodiny. Vyhráždil sa jej, že pošle preč aj jej mladšiu sestru.

Ibaže len čo záchranka odviezla Hartley, dvojčatá aj ich priateľku, John Wright vyrazil do nemocnice ako prvý. Možno sa potreboval uistiť, že jeho dcéra nikomu neprezradí, aký sviniar je jej otec.

„Načo si tu?“ zvrieskne Hartley, akoby mi čítala myšlienky. „Pri nehode sa mi nič nestalo! Som v poriadku! Nepotrebujem ťa tu a ani nechcem!“

Wright čosi zručí namiesto odpovede, no nevnímam ho. Nespúšťam oči z Hartley. Po zrážke s rangeroverom dvojčiat pred domom jej otca dookola opakovala, že jej nič nie je. No ja viem svoje. Odvtedy sa na mňa ani raz nepozrela. Ani sa jej nečudujem.

Je to moja vina. To ja som jej dnes v noci zničil život. Pohádali sme sa, ona sadla zúrivo do auta a v zákrute sa zrazila s mojimi bratmi. Keby som ju nenaštal, možno by ich zbadala skôr. A Sebastian by nebol... mŕtvy... alebo živý.

Došľaka, prečo nám nikto nič nepovie?

Hartley dookola opakuje, že nie je zranená, a záchranári sú očividne rovnakého názoru. Vyšetřili ju a poslali za nami. Vôbec však nevyzerá dobre. Hojdá sa v stoji. Plytko dýcha. Je bledšia ako stena za ňou, takže kontrast medzi jej pokožkou a čiernymi vlasmi je ešte výraznejší. Nemá na sebe ani kvapku krvi. Vôbec. Vďaka bohu. Sebastian bol, naopak, celý zaliaty.

Pri tej predstave mi zdvihne žalúdok. Chodník zasypaný črepinami z predného skla. Sebastianovo telo. Červená kaluž. Laurenin rev. Donovanovci ju už odviezli domov. Našťastie. Jačala od prvej minúty príchodu do nemocnice až do odchodu.

„Hartley,“ začujem Ellin jemný hlas. Moja nevlastná sestra si nepochybne všimla Hartleyin bledý výraz. „Sadni si. Nevyzeráš dobre. Sawyer, dones jej pohár vody.“

Môj mladší brat sa bez slova zdvihne. Odkedy vzali jeho dvojča na operačku, je ako živá mŕtvola.

„Nič mi nie je!“ precedí Hartley cez zuby a odtisne Ellinu útlu dlaň zo svojho predlaktia. S roztrasenými kolenami sa otočí k otcovi. „Ty si na vine, že Sebastian Royal bojuje o život!“

Wrightovi klesne sánka. „Ako si dovoľuješ naznačovať...“

„Naznačovať?“ skočí mu Hartley zúrivo do reči. „Nič nenaznačujem! Oznamujem fakt! Easton by k nám dnes večer neprišiel, keby si sa nevyhrážal, že pošleš preč moju sestru! Nevybehla by som naňho, keby neprišiel za tebou!“

Takže JA za to môžem, mám chuť vykriknúť, no som priveľmi slabý. A priveľký slaboch. Má však pravdu. Ja

som na vine. Ja som zapríčinil nehodu, nie Hartleyin otec.

Hartley sa znovu zatacká a Ella tentoraz nezaváha. Schmatne ju za plece a zatlačí na stoličku.

„Sadni si,“ zavelí.

Naši otcovia sa medzitým prebodávajú pohľadmi. Toho môjho som ešte nevidel takého vytočeného.

„Z tohto sa nevykúpiš, Royal.“

„Za volantom bola tvoja dcéra, Wright. Bude rada, ak nestrávi najbližšie narodeniny v nápravnom zariadení pre mladistvých.“

„Ak má ísť niekto do väzenia, tak jedine tvoj syn. Vlastne tam patria všetci.“

„Nevyhrážaj sa mi, Wright. Starosta sem dobehne do piatich minút, stačí jeden telefonát.“

„Starosta? Myslíš si, že ten ufňukaný slaboch má gule, aby ma vyhodil? V tomto Bohom zabudnutom okrese som vyhral viac prípadov než ktorýkoľvek iný štátny zástupca v Bayview. Obyvatelia by ho ukrižovali a ty...“

Po troch hodinách konečne otvorím ústa.

„Hartley,“ zachripím.

John Wright sa zasekne uprostred vety. Zvrtne hlavu ku mne, z očí mu vyšľahnú plamene. „Nehovor s mojou dcérou! Počuješ, ty malý bastard? Už ani slovo!“

Ignorujem ho a sledujem Hartley, bielu ako krieda.

„Mrzí ma to,“ šepnem. „Je to moja vina. Ja som spôsobil tú nehodu.“

Rozšíria sa jej zreničky.

„Mlč!“ prekvapí ma môj otec.

„Callum,“ zapojí sa Ella. Zatvári sa rovnako šokovane, ako sa ja cítim.

„Nie,“ zrúkne otec a prebodne ma prísny pohľadom. „Ani slovo, Easton. Do hry prichádzajú obvine-
nia. A tento tu...“ Otec prižmúri oči na Johna Wrighta,
akoby bol stelesnením eboly. „Tento tu je zastupujúci
prokurátor. Už ani slovo bez prítomnosti našich práv-
nikov.“

„Typickí Royalovci,“ zaškľabí sa Wright. „Vždy si na-
vzájom zachraňujete zadky.“

„Tvoja dcéra narazila do mojich synov,“ odsekne otec.
„Ona je na vine.“

Hartley zakňučí. Ella si vzdychne a pohladí ju po
pleci.

„Nie si za to zodpovedná,“ zopakujem Hartley. Os-
tatných ignorujem. Akoby sme boli v miestnosti iba my
dvaja. Ja a moje dievča. Prvé dievča, s ktorým som kedy
túžil tráviť čas aj oblečený. Dievča, ktoré považujem za
kamarátku a s ktorým som sa chcel viac ako iba priateliť.

Preto teraz čelí rozzúrenému otcovi. Navyše ju sužujú
výčitky pre nehodu, ktorá by sa nestala, keby som k nim
nedokvitol.

Môj starší brat Reed kedysi sám seba nazval ničite-
lom. Myslel si, že zničí život každého, koho miluje.

Mýlil sa. To ja vždy všetko poseriem.

„Neunúvaj sa. Odchádzame,“ zavrčí Wright.

Vykročí k Hartley. Stuhnem.

Ella ju ochrannne objíme rukou, no môj otec rázne po-
krúti hlavou.

„Nech si idú,“ vyštekne otec. „Ten bastard má pravdu.
Nepatria sem.“

Od paniky mi stiahne hrdlo. Nechcem, aby Hartley
odišla. A už vôbec nie so svojím otcom. Ktovie, čo jej
spraví.

Hartley zjavne uvažuje rovnako, pretože cítne. Nevníma ani Ellin dotyk. „Nikam s tebou nejdem!“

„Nemáš na výber,“ vráti jej to otec. „Stále som tvoj poručník, či sa ti to páči, alebo nie.“

„Nie!“ zahrmí Hartley. „Nejdem!“ Pozrie sa na Calluma. „Môj otec je...“

Nedokončí. Zapotáca sa a skláti na zem. Na dutý náraz jej hlavy na podlahu asi nikdy nezabudnem.

Načiahne sa za ňou azda sto rúk, no prvý sa k nej dostanem ja. „Hartley!“ zvrisknem a zdrapím ju do náručia. „Hartley!“

„Nehýb ňou,“ zvolá môj otec a snaží sa ma odtiahnuť.

Vytrhnem sa mu, no pustím ju. Lahnem si k nej, hlavu si položím vedľa jej tváre. „Hartley. Hart. To som ja. Otvor oči. To som ja.“

Jej zreničky sa nehýbu.

„Padaj od nej, ty grázel!“ zreve jej otec.

„Easton.“ To je Ella. S hrôzou ukazuje na Hartleyinu hlavu. Vyteká odtiaľ krv. Je mi na vracanie a nie iba pre alkohol, ktorý mi stále koluje v žilách.

„Panebože,“ hlesne Ella. „Jej hlava. Buchla sa do hlavy.“

Prehltnem. „Nič to nie je. To bude dobré.“ Otočím sa k otcovi. „Zavolaj lekára! Je zranená!“

Na pleci zacítim niečiu ruku. „Povedal som, aby si sa nedotýkal mojej dcéry!“

„Vy sa jej nedotýkajte!“ vyšteknem na Hartleyinho otca.

Za chrbtom začujem ruch. Kroky. Výkriky. Tentoraz sa dám odtisnúť. Akoby sa opakovala scéna so Sebastianom. Hartley je na nosidlách. Lekári a sestričky si vymieňajú inštrukcie, odvážajú ju preč.

Nemo zízam na prázdne dvere. Som ako prikovaný.

Čo sa to stalo?

„Panebože,“ zopakuje Ella.

Moje nohy už neudržia váhu tela. Zvalím sa na najbližšiu stoličku a zalapám po vzduchu. Čo... sa... to... stalo?

Hartley bola celý čas zranená a nič nepovedala? Alebo si to nevedomovala? Záchranári ju predsa prepustili.

„Povedali, že je v poriadku,“ vykokcem. „Ani ju nehospitalizovali.“

„Bude v poriadku,“ uisťuje ma Ella, no neznie to veľmi presvedčivo. Obaja sme videli tú krv, fialovú modrinu na spánku, pootvorené ústa.

Doriti. Je mi zle.

Inak, všetka česť Elle. Sekundu nato sa totiž predkloním a vyvraciam sa jej rovno na topánky, no ona neodskočí. Pohladí ma po hlave a odhrnie mi vlasy z čela. „Len pokoj, East,“ zamrmle. „Dones mu vodu, Callum. Kde toľko trčí ten Sawyer? Šiel po ňu už dávno. A vy...“ Zrejme myslí pána Wrighta, „asi by ste mali odísť. Na správy o Hartley môžete čakať aj inde.“

„S radosťou,“ odvetí Hartleyin otec znechutene.

Vycítim, kedy zmizne. Napätie v miestnosti totiž okamžite klesne.

„Bude v poriadku, uvidíš,“ zopakuje Ella. „Aj Sebastian. Všetko dobre dopadne, East.“

Namiesto toho, aby sa mi uľavilo, znovu vyprázdním žalúdok.

Počujem, ako si Ella dudre popod nos. „Bože, Reed, kde si, dofrasa?“

Nastane ďalšie kolo čakania. Napijem sa. Otec so Sawyerom bez slova sedia. Len čo sa Reed konečne ob-

javí, Ella sa mu vrhne okolo krku. Bol v škole, keď sa to stalo, no okamžite nasadol do auta. Vyzerá unavene a ani sa mu nečudujem. Sú tri hodiny ráno. Všetci sme unavení.

Najprv nás informujú o Sebastianovom stave. Najhoršie je zranenie hlavy. Má opuch mozgu, no lekári ešte nevedia, nakoľko je to vážne.

Môj najstarší brat Gideon dobehne tesne za Reedom. Práve včas, aby si všetko vypočul. Vyvracia sa do smetného koša v rohu, no na rozdiel odo mňa je triezvy.

O pár hodín vyjde z dverí iný lekár. Neoperoval Seba a dosť znepokojene sa obzerá po miestnosti.

Tackavo sa postavím. Hartley. Určite ide o Hartley.

2

Hartley

PREBERIE MA OSTRÉ SVETLO, ktoré mi svieti priamo do očí. S námahou zažmurkám, aby som medzi bielymi flakmi rozoznala tvary.

„Tu ju máme. Ruženka sa zobudila. Ako sa cítite?“ Znovu to svetlo. Vystriem ruku, aby som ho zaclonila, a takmer omdliem od bolesti.

„Sila, čo?“ ozve sa nejaký hlas. „Dajme jej ešte tridsať miligramov Toradolu, no sledujte krvácanie.“

„Áno, pán doktor.“

„Výborne.“ V pozadí cinkne kov o kov. Zašklabím sa.

Čo sa mi stalo? Prečo ma všetko bolí, dokonca aj zuby? Mala som nejakú nehodu?

„Len pomaly.“ Niečia ruka ma zatlačí späť do niečoho mäkkého. Matrac. „Nesadajte si.“

Začujem bzučanie a časť postele pod mojím chrbtom sa pohne nahor. Podarí sa mi odlepiť jednu zreničku a spomedzi privretých viečok zbadám zábradlie postele, kúsok bieleho pláštá, tmavý flak.

„Čo sa stalo?“ šepnem.

„Mali ste autonehodu,“ oznámi tmavý flak vedľa postele. „Keď sa nafúkol airbag, zlomil vám niekoľko rebier na ľavej strane. Praskol vám jeden ušný bubienok.“

Následkom vestibulárnej nerovnováhy a dyspnoe, teda dýchavičnosti ste odpadli a škaredo ste sa udreli do hlavy. Máte otras mozgu a mierne poškodenie.“

„Poškodenie mozgu?“

Zažmurkám a chytím sa za hrudník. Zalapám po dychu. Bolí to. Pomaly vrátim ruku k telu.

„Stále bije, ak ste sa báli o to,“ pokračuje flak. Asi lekár. „Nízke dievčatá ako vy by mali sedieť čo najďalej od volantu. Nafúknutý airbag je ako náraz do tváre jednotonovým nákladiakom.“

Povolím viečka ťažké ako olovo a snažím sa rozpomätať. Pamäť mám vygumovanú, v hlave len zmätko.

„Viete, aký je dnes deň?“

Deň... Odrecitujem ich po jednom. Pondelok, utorok, streda, lenže nijaký sa zrejme nehodí. „Ako dlho... som tu?“ dostanem zo seba. Hrdlo mám vyprahnuté a nechápem, ako by niečo také mohla spôsobiť autonehoda.

„Napite sa,“ ozve sa ženský hlas a strčí mi medzi pery slamku.

Tekutina je ako dar z neba. Lačno prehltnem. Slamka vzápätí putuje von.

„To stačí. Nechceme, aby vám prišlo zle.“

Zle z vody? Obliznem si pery, no nemám energiu na hádku. Klesnem do vankúšov.

„Ste tu tri dni. Zahráme sa hru,“ navrhne lekár. „Koľko máte rokov?“

To je ľahké. „Štrnásť.“

„Hm.“ Chlap a sestrička si vymenia pohľady. Som vari primladá na lieky, ktoré mi dávajú?

„Ako sa voláte?“

Otvorím ústa pripravené na jednoduchú odpoveď, no odrazu mám okno. Zavriem oči a zamyslím sa. Nič.

Jedno veľké nič. V panike sa pozriem na lekára. „Ja...“
Rozhodne pokrútim hlavou. „Ja...“

„Netrápte sa,“ usmeje sa lekár neisto, akoby to nebolo nič vážne, že si nespomínam na vlastné meno. „Dajte jej ešte morfium a niečo na spanie. Keď sa zobudí, zavolajte ma.“

„Dobre.“

„Ale... počkajte,“ namietnem, keď začujem kroky.

„Len pokojne. Vaše telo si potrebuje oddýchnuť,“ upozorní ma sestrička a nežne ma chytí za plece.

„Potrebujem vedieť...“

„Nikam neodídeme. Budeme tu, keď sa preberiete. Sľubujem.“

Každý pohyb ma bolí, tak sa nebránim. Má pravdu. Lekár tu ostane, veď sme v nemocnici. Tam lekári pracujú. Zisťovanie, prečo som tu a ako som sa zranila, počká. Morfium a lieky na spanie. To znie dobre. Budem sa pýtať, keď sa zobudím.

3

Easton

KRÍDLO MARIE ROYALOVEJ v nemocnici Bayview General vyzerá ako márnica. V luxusnej čakárni je každý zahalený vlastným závojom zármutku. Akoby sa ma chystal zastrieť desivý tmavý mrak.

„Idem na vzduch,“ zamrlem smerom k Reedovi.

Prižmúri oči. „Nieže ti napadne nejaká hlúposť.“

„Podobná ako strčiť dieťa do nemocničného krídla pomenovaného po jeho matke, ktorá sa zabila?“ preceďím sarkasticky.

Ella sedí vedľa Reeda a frustrrovane vzdychne. „Kam by si vzal Seba ty?“

„Hocikam inam.“ Ako to, že títo dvaja necítia zlú energiu tohto prekliateho miesta? Nestalo sa nám tu nič dobré. Mama umrela. Seb sa možno nepreberie z kómy. Mojej priateľke takmer pukla lebka.

Ella aj Reed si ma podozrievavo premeriavajú, potom pošepky pokračujú v rozhovore. Chodia spolu viac ako rok a nejako sa zosynchronizovali, či čo. Nepotrebujem s jednou z tej dvojice spávať, aby som si domyslel, že hovorí o mne. Ella sa bojí, aby mi nepreškočilo, Reed ju zase uisťuje, že nespravím nič, čím by som strápnil rodinu. Keď sa Ella nepozerá, Reed ma

prebodne pohľadom a tým ma napomenie, aby som po-
užíval hlavu.

Vyjdem z miestnosti plnej bolesti a ťažké automatic-
ké dvere sa za mnou zavrú. Vykročím krížom cez jeden
z dvoch mramorových vestibulov krídla, ktoré postavili
za otcove prekliate peniaze. Je tu ticho na rozdiel od po-
hotovosti na prízemí, kde revú deti, kašľú dospelí a ne-
ustále tam ktosi pobehuje.

Tu sa zamestnanci presúvajú po chodbách v obuvi
s gumenými podrážkami takmer nečujne, prechádzajú
v čistých uniformách z izby do izby, kontrolujú boha-
tých pacientov. V niektorej z postelí možno leží ďalšie
nové krídlo, takže si radšej dajú na starostlivosti zále-
žať. Majú tu krajšie matrace, drahé obliečky, značkové
plášte. Praktikanti sem smú vkročiť iba po boku kva-
likovaných lekárov. Za pobyt v jednom z VIP apart-
mánov sa, samozrejme, platí. Aj Hart v takom leží.
Vyhrážal som sa totiž, že rozpútam peklo na zemi, ak
ju odvezú na centrálny príjem k ostatným. Otcovi sa
to nepáči. Vníma to ako priznanie viny, no pohrozil
som, že pred médiami vezmem všetko na seba. Otec
prisľúbil, že zaplatí za týždeň. Budem bojovať, ak si tu
Hart nechajú dlhšie. Potom. Najprv treba riešiť akútne
problémy.

Sawyera nájdem zvaleného pri smetnom koši.

„Si v pohode, braček? Nechceš niečo jesť alebo piť?“

Zdvihne na mňa prázdny pohľad. „Odhodil som
pohár.“

Znamená to, že je smädný? Podobá sa na chodiacu
mrtvolu.

Ak sa Seb čoskoro nepreberie, Sawyer bude ďalší hos-
pitalizovaný Royal.

„Čo si si dal?“ spýtam sa a nakuknem do koša. Zbadám obaly z rýchleho občerstvenia, hnedé papierové škatule z lahôdok pre VIP klientelu, zopár plechoviek z energetických nápojov. „Gatorade?“ hádam. „Prinesiem ti ešte jeden.“

„Nie som smädný,“ zahundre Sawyer.

„V pohode. Len mi povedz, čo chceš.“ Ak to vôbec tuší. Vyzerá, akoby blúznil.

„Nič.“ Tackavo sa postaví.

Rýchlo vyskočím a položím mu ruku na plece. „No tak. Povedz mi, čo chceš.“

Sawyer mi odrazí dľaň. „Nedotýkaj sa ma,“ vyštekne odrazu. „Keby nebolo teba, Seb by tu teraz neležal.“

Rád by som namietal, no nie je až tak mimo. „Hej, chápem,“ odvetím so stiahnutým hrdlom.

Sawyer sa zaškľabí. Zadne zuby, aby sa mu netriasli pery, no je to môj malý brat. Rozoznám, keď je blízko psychického kolapsu. Pritiahnem si ho, hoci sa bráni.

„Je mi to ľúto.“

Chytí sa môjho trička, akoby to bolo záchranné lano. „Seb sa z toho dostane, však?“

„Jasné, že hej.“ Potľapkám brata po chrbte. „Preberie sa a vysmeje sa nám, že sme plakali.“

Sawyer nie je schopný reagovať. Emócie sú silnejšie. Asi minútu na mne visí, potom sa odtiahne. „Ostanem tu chvíľu s ním,“ oznámi a otočí sa tvárou k stene.

Seb rád zachraňuje zatúlané šteniatka a v kuse požíva smajlíky so srdiečkami. Sawyer je z dvojčiat ten mužnejší. Veľa toho nenahovorí. Neprejavuje city. Bez brata je však sám a vydesený.